

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 17ης Δεκεμβρίου 2014*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας — Δέσμευση κεφαλαίων — Πραγματική βάση των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων — Μνεία τρομοκρατικών πράξεων — Απαιτήση περί υπάρξεως αποφάσεως αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Καθορισμός των διαχρονικών αποτελεσμάτων ακυρώσεως»

Στην υπόθεση T-400/10,

Hamas, με έδρα την Ντόχα (Κατάρ), εκπροσωπούμενη από τον L. Glock, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου αρχικώς μεν από τους B. Driessen και R. Szostak, εν συνεχεία δε από τους B. Driessen και G. Étienne,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς μεν από τον M. Κωνσταντινίδη και την É. Cujó, εν συνεχεία δε από τους M. Κωνσταντινίδη και F. Castillo de la Torre,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της ανακοινώσεως του Συμβουλίου προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που διαλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας (ΕΕ 2010, C 188, σ. 13), της αποφάσεως 2010/386/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 178, σ. 28), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 610/2010 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1285/2009 (ΕΕ L 178, σ. 1), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, F. Dehousse (εισηγητή) και J. Schwarcz, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2014 και της περατώσεως της προφορικής διαδικασίας στις 9 Απριλίου 2014,

λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2014 περί εκ νέου κινήσεως της προφορικής διαδικασίας και κατόπιν της περατώσεως της διαδικασίας αυτής στις 20 Νοεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93), τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70), και την απόφαση 2001/927/ΕΚ με την οποία καταρτίστηκε ο κατάλογος που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ L 344, σ. 83).
- 2 Η «*Hammas-Izz al-Din al-Qassem* (τρομοκρατικό σκέλος της *Hammas*)» περιλαμβανόταν στους καταλόγους που είχαν επισυναφθεί στην κοινή θέση 2001/931 και στην απόφαση 2001/927.
- 3 Τα δύο αυτά νομοθετήματα επικαιροποιούνταν τακτικά, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, η δε «*Hammas-Izz al-Din al-Qassem* (τρομοκρατικό σκέλος της *Hammas*)» εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους. Από τις 12 Σεπτεμβρίου 2003, η οντότητα που περιλαμβάνεται στους καταλόγους είναι η «*Hammas* (περιλαμβανομένης της *Hammas-Izz al-Din al-Qassem*)».
- 4 Στις 12 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2010/386/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 178, σ. 28), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 610/2010, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1285/2009 (ΕΕ L 178, σ. 1) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010).
- 5 Η «*Hammas* (περιλαμβανομένης της *Hammas-Izz al-Din al-Qassem*)» εξακολουθούσε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους που περιείχαν οι πράξεις αυτές.
- 6 Στις 13 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ C 188, σ. 13, στο εξής: ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010).

Διαδικασία και νέες εξελίξεις εκκρεμούσης της δίκης

- 7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα, *Hammas*, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

- 8 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010 και τις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2010, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με την από 7 Φεβρουαρίου 2011 διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, το αίτημα αυτό παρεμβάσεως έγινε δεκτό.
- 10 Την 31η Ιανουαρίου 2011, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/70/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 28, σ. 57), με την οποία διατήρησε την προσφεύγουσα στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 83/2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 610/2010 (ΕΕ L 28, σ. 14) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011).
- 11 Στις 2 Φεβρουαρίου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2011, C 33, σ. 14).
- 12 Με την από 2 Φεβρουαρίου 2011 επιστολή, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 7 Φεβρουαρίου 2011, το Συμβούλιο απέστειλε στη δεύτερη την αιτιολογική έκθεση της αποφάσεως να εξακολουθήσει η προσφεύγουσα να περιλαμβάνεται στον κατάλογο.
- 13 Με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 2011, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου αυθημερόν, η προσφεύγουσα εξέθεσε τις πράξεις του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011 και την από 2 Φεβρουαρίου 2011 επιστολή. Επισήμανε ότι εμμένει στους λόγους ακυρώσεως που διατυπώθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής της και ότι θα ανέπτυξε τις επικρίσεις της όσον αφορά τους λόγους βάσει των οποίων εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο και οι οποίοι της κοινοποιήθηκαν με την από 2 Φεβρουαρίου 2011 επιστολή.
- 14 Με έγγραφο της 30ής Μαΐου 2011, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα την πρόθεσή του να τη διατηρήσει, κατά την προσεχή επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων, στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων σε βάρος των οποίων ισχύουν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπει ο κανονισμός 2580/2001.
- 15 Κατόπιν ακροάσεως των λοιπών διαδίκων και μετεχόντων στη διαδικασία, το Γενικό Δικαστήριο επέτρεψε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της Γραμματείας, της 15ης Ιουνίου 2011, να προσαρμόσει, με το υπόμνημά της απαντήσεως, τους λόγους και τα αιτήματα της προσφυγής της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011, ενδεχομένως με γνώμονα τους λόγους που περιείχε η επιστολή της 2ας Φεβρουαρίου 2011. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο δεν επέτρεψε στην προσφεύγουσα να προσαρμόσει τα αιτήματά της όσον αφορά την επιστολή της 2ας Φεβρουαρίου 2011.
- 16 Ως καταληκτική ημερομηνία της προθεσμίας για την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως ορίστηκε η 27η Ιουλίου 2011.
- 17 Στις 18 Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/430/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 188, σ. 47), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να

- περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 687/2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών 610/2010 και 83/2011 (ΕΕ L 188, σ. 2) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2011).
- 18 Στις 19 Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2011, C 212, σ. 20).
 - 19 Με την από 19 Ιουλίου 2011 επιστολή, το Συμβούλιο απηύθυνε στην προσφεύγουσα την αιτιολογική έκθεση της απόφασης βάσει της οποίας εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο.
 - 20 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2011, η προσφεύγουσα εξέθεσε ότι οι πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2011 και η επιστολή της 19ης Ιουλίου 2011 αντικατέστησαν τις αρχικώς προσβαλλόμενες πράξεις. Επισήμανε ότι η δημοσίευση ή η κοινοποίηση των πράξεων αυτών αποτελούσε την αφετηρία νέας προθεσμίας δύο μηνών για την άσκηση προσφυγής. Εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους δεν κατέθεσε το υπόμνημα απαντήσεως.
 - 21 Το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2011 περιελήφθη στη δικογραφία ως αίτηση παρατάσεως της προθεσμίας για την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως.
 - 22 Με έγγραφο της Γραμματείας της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, το Γενικό Δικαστήριο γνωστοποίησε στους διαδίκους την απόφασή του να μη δεχθεί το αίτημα αυτό περί παρατάσεως της προθεσμίας και καθόρισε τη 2α Νοεμβρίου 2011 ως καταληκτική ημερομηνία της προθεσμίας για την εκ μέρους της Επιτροπής κατάθεση του υπομνήματός της παρεμβάσεως.
 - 23 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2011, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου συμπληρωματικό υπόμνημα. Στο υπόμνημα αυτό, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι «διεύρυνε τα αιτήματά της ακυρώσεως ώστε να περιλαμβάνουν και [τις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2011]».
 - 24 Επισήμανε επίσης ότι, λαμβανομένων υπόψη του αρχικού δικογράφου της προσφυγής, του εγγράφου της 17ης Φεβρουαρίου 2011 και του συμπληρωματικού υπομνήματος, η υπό κρίση προσφυγή έπρεπε πλέον να νοηθεί ως στρεφόμενη κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010, του Ιανουαρίου του 2011 και του Ιουλίου του 2011. Η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι εμμένει στα αιτήματα που υπέβαλε στρεφόμενη κατά της ανακοινώσεως του Ιουλίου του 2010 και διευκρίνισε ότι τα αιτήματά της ακυρώσεως στρέφονταν κατά των επίμαχων πράξεων μόνον καθόσον την αφορούν οι πράξεις αυτές.
 - 25 Στις 28 Οκτωβρίου 2011 η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημά της παρεμβάσεως.
 - 26 Με επιστολή της 15ης Νοεμβρίου 2011, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στο συμβούλιο της προσφεύγουσας την πρόθεσή του να τη διατηρήσει, κατά την προσεχή επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων, στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων σε βάρος των οποίων ισχύουν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπει ο κανονισμός 2580/2001.
 - 27 Με απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Δεκεμβρίου 2011, το συμπληρωματικό υπόμνημα περιελήφθη στη δικογραφία.
 - 28 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 2011, το Γενικό Δικαστήριο γνωστοποίησε στους διαδίκους ότι, κατόπιν της εκπνοής, πριν κατατεθεί το συμπληρωματικό υπόμνημα, της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής με αίτημα την ακύρωση των πράξεων του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011, η προσαρμογή των αιτημάτων της προσφυγής κατά των πράξεων αυτών, καίτοι παραδεκτή, δεδομένου ότι ζητήθηκε και διενεργήθηκε νομίμως με το από 17 Φεβρουαρίου 2011 έγγραφο της

προσφεύγουσας, εντούτοις, θα εξετασθεί αποκλειστικώς ως προς τους λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλε η διάδικος αυτή πριν την εκπνοή της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως των πράξεων αυτών, δηλαδή εκείνων που προβλήθηκαν με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης.

- 29 Το Γενικό Δικαστήριο καθόρισε τη 17η Φεβρουαρίου 2012 ως καταληκτική ημερομηνία της προθεσμίας για την κατάθεση εκ μέρους του Συμβουλίου και της Επιτροπής των παρατηρήσεών τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011, και την 5η Μαρτίου 2012 ως καταληκτική ημερομηνία της προθεσμίας, η οποία τελικά παρατάθηκε έως τις 3 Απριλίου 2012, για την κατάθεση από τους εν λόγω διαδίκους των παρατηρήσεών τους επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 30 Στις 22 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/872/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2011/430 (ΕΕ L 343, σ. 54), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1375/2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2011 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 687/2011 (ΕΕ L 343, σ. 10) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Δεκεμβρίου του 2011).
- 31 Στις 23 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2011, C 377, σ. 17).
- 32 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Δεκεμβρίου του 2011.
- 33 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 και 16 Φεβρουαρίου 2012, η Επιτροπή και το Συμβούλιο, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Ιανουαρίου του 2011.
- 34 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Απριλίου 2012, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 35 Στις 25 Ιουνίου 2012, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2012/333/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2011/872 (ΕΕ L 165, σ. 72), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 542/2012, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011 (ΕΕ L 165, σ. 12) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιουνίου του 2012).
- 36 Στις 26 Ιουνίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2012, C 186, σ. 1).
- 37 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουνίου 2012, η προσφεύγουσα, αφού κλήθηκε προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλε τις παρατηρήσεις της σε απάντηση εκείνων του Συμβουλίου και της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 2012.

- 38 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Ιουλίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουνίου του 2012.
- 39 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 και 23 Ιουλίου 2012, η Επιτροπή και το Συμβούλιο, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουνίου του 2012.
- 40 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 και 6 Σεπτεμβρίου 2012, η Επιτροπή και το Συμβούλιο, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, απήντησαν στις από 28 Ιουνίου 2012 παρατηρήσεις της προσφεύγουσας.
- 41 Στις 10 Δεκεμβρίου 2012, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2012/765/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2012/333 (ΕΕ L 337, σ. 50), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1169/2012, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 542/2012 (ΕΕ L 337, σ. 2) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Δεκεμβρίου του 2012).
- 42 Στις 11 Δεκεμβρίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2012, C 380, σ. 6).
- 43 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Φεβρουαρίου 2013, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Δεκεμβρίου του 2012.
- 44 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 και 13 Μαρτίου 2013, η Επιτροπή και το Συμβούλιο, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Δεκεμβρίου του 2012.
- 45 Στις 25 Ιουλίου 2013, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2013/395/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2012/765 (ΕΕ L 201, σ. 57), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 714/2013, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1169/2012 (ΕΕ L 201, σ. 10) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2013).
- 46 Με έγγραφο της 24ης Σεπτεμβρίου 2013, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2013.
- 47 Με έγγραφο της 4ης Οκτωβρίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε το Συμβούλιο να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα, αίτημα στο οποίο το δεύτερο ανταποκρίθηκε με δικόγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2013, και έθεσε ορισμένες ερωτήσεις στους διαδίκους ενόψει της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.
- 48 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 και 30 Οκτωβρίου 2013, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2013.

- 49 Στις 10 Φεβρουαρίου 2014, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2014/72/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και την κατάργηση της απόφασης 2013/395 (ΕΕ L 40, σ. 56), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 125/2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013 (ΕΕ L 40, σ. 9) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Φεβρουαρίου του 2014).
- 50 Στις 28 Φεβρουαρίου 2014, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Φεβρουαρίου του 2014.
- 51 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 και 5 Μαρτίου 2014, η Επιτροπή και το Συμβούλιο, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Φεβρουαρίου του 2014.
- 52 Στις 22 Ιουλίου 2014, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2014/483/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2014/72 (ΕΕ L 217, σ. 35), με την οποία η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 790/2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014 (ΕΕ L 217, σ. 1) (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014· οι πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010, του Ιανουαρίου, του Ιουλίου και του Δεκεμβρίου του 2011, του Ιουνίου και του Δεκεμβρίου του 2012, του Ιουλίου του 2013 και του Φεβρουαρίου και του Ιουλίου του 2014 καλούνται εφεξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2010 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 53 Στις 21 Σεπτεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της ώστε να στρέφονται κατά των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014.
- 54 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Οκτωβρίου και στις 4 Νοεμβρίου 2014, το Συμβούλιο και η Επιτροπή, έχοντας κληθεί προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της προσαρμογής των αιτημάτων στις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014.

Αιτήματα των διαδίκων

- 55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, με την υπό κρίση προσφυγή, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει, καθόσον την αφορούν, την ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010 και τις πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2010 έως και τον Ιούλιο του 2014 (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις)·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 56 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Εισαγωγικές κρίσεις επί του αντικειμένου της προσφυγής και επί του περιεχομένου και του παραδεκτού των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας της 28ης Ιουνίου 2012

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

- 57 Όπως προκύπτει από τα εκτεθέντα πραγματικά περιστατικά, οι πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010 καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν, διαδοχικώς, από τις πράξεις του Συμβουλίου του Ιανουαρίου, του Ιουλίου και του Δεκεμβρίου του 2011, του Ιουνίου και του Δεκεμβρίου του 2012, του Ιουλίου του 2013, του Φεβρουαρίου και του Ιουλίου του 2014.
- 58 Η προσφεύγουσα προσάρμοσε διαδοχικώς τα αρχικά αιτήματά της ώστε η προσφυγή της να σκοπεί την ακύρωση των διαφόρων αυτών πράξεων, καθόσον την αφορούν. Κατά τα λοιπά, δήλωσε ρητώς ότι εμμένει στα αιτήματά της ακυρώσεως των πράξεων που έχουν καταργηθεί.
- 59 Κατά πάγια νομολογία όσον αφορά προσφυγές στρεφόμενες κατά διαδοχικών μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων που ελήφθησαν βάσει του κανονισμού 2580/2001, ο προσφεύγων εξακολουθεί να έχει συμφέρον για την ακύρωση αποφάσεως με την οποία επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα και η οποία έχει καταργηθεί και αντικατασταθεί από μεταγενέστερη σχετική απόφαση, καθόσον η κατάργηση πράξεως θεσμικού οργάνου δεν αποτελεί διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητάς της και παράγει αποτέλεσμα εφεξής, αντιθέτως προς ακυρωτική δικαστική απόφαση βάσει της οποίας η ακυρωθείσα πράξη εξαλείφεται αναδρομικώς από την έννομη τάξη και θεωρείται μηδέποτε υπάρξασα (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, στο εξής: απόφαση OMPI T-228/02, Συλλογή, EU:T:2006:384, σκέψη 35· βλ. επίσης απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, στο εξής: απόφαση PMOI T-256/07, Συλλογή, EU:T:2008:461, σκέψεις 45 έως 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, Sison κατά Συμβουλίου, T-341/07, στο εξής: απόφαση Sison T-341/07, Συλλογή, EU:T:2009:372, σκέψεις 47 και 48).
- 60 Ως εκ τούτου, η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως εξακολουθεί να έχει ως αντικείμενο τις προσβαλλόμενες πράξεις που είναι προγενέστερες εκείνων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014.

Επί του περιεχομένου και του παραδεκτού των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας της 28ης Ιουνίου 2012

- 61 Στις 28 Ιουνίου 2012, κληθείσα προς τούτο από το Γενικό Δικαστήριο, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί των παρατηρήσεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 2012, επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 62 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα έδωσε στις παρατηρήσεις της τον τίτλο «υπόμνημα απαντήσεως», το Συμβούλιο, στις παρατηρήσεις του της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, προέβαλε την ένσταση ότι επετράπη στην προσφεύγουσα να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως με αντικείμενο το σύνολο της υποθέσεως όπως είχε αρχικώς συμβεί και με την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής.
- 63 Κατά το Συμβούλιο, η ανταλλαγή υπομνημάτων σχετικών με την ουσία της υποθέσεως έπρεπε να λάβει τέλος με την εκ μέρους της προσφεύγουσας κατάθεση του συμπληρωματικού υπομνήματος και με την εκ μέρους του Συμβουλίου κατάθεση των παρατηρήσεών του επί του υπομνήματος αυτού.

- 64 Πρέπει να επισημανθεί, βεβαίως, ότι οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας της 28ης Ιουνίου 2012, οι οποίες κατατέθηκαν κατόπιν σχετικής προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, δεν είναι δυνατό να συνιστούν απάντηση, κατά την έννοια του άρθρου 47, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, στην υπό κρίση υπόθεση.
- 65 Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 20 έως 22 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε, στην υπό κρίση υπόθεση, υπόμνημα απαντήσεων εντός των ταχθεισών προθεσμιών, η δε παράταση προθεσμίας για την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως, την οποία συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο από το έγγραφο της προσφεύγουσας της 27ης Ιουλίου 2011, απορρίφθηκε.
- 66 Εντούτοις, μολονότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής ότι οι παρατηρήσεις της 28ης Ιουνίου 2012 σκοπούν την ακύρωση των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010 και του Ιανουαρίου του 2011 (βλ., σχετικά με το τελευταίο αυτό ζήτημα, σκέψη 28 ανωτέρω), είναι πάντως παραδεκτές στο πλαίσιο του αιτήματος ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2011 (το οποίο υποβλήθηκε με την κατάθεση του συμπληρωματικού υπομνήματος), καθόσον απαντούν στις παρατηρήσεις του Συμβουλίου επί των νέων λόγων που προβλήθηκαν με το συμπληρωματικό υπόμνημα κατά των πράξεων του Ιουλίου του 2011, καθώς και στο πλαίσιο των αιτημάτων ακυρώσεως των μεταγενέστερων πράξεων του Συμβουλίου.
- 67 Άλλωστε, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την προσφεύγουσα να καταθέσει παρατηρήσεις ακριβώς επειδή έκρινε αναγκαίο να της επιτρέψει να απαντήσει, στο πλαίσιο αυτό, στις από 3 Απριλίου 2012 παρατηρήσεις του Συμβουλίου επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 68 Τέλος, από το ίδιο το γράμμα των παρατηρήσεων αυτών της 28ης Ιουνίου 2012 (βλ. σημείο 1 των παρατηρήσεων αυτών) προκύπτει ότι οι εν λόγω παρατηρήσεις αποσκοπούν απλώς στο να δοθεί απάντηση στις από 3 Απριλίου 2012 παρατηρήσεις του Συμβουλίου επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 69 Λαμβανομένων υπόψη των διευκρινίσεων αυτών ως προς το περιεχόμενο των παρατηρήσεων της 28ης Ιουνίου 2012, οι ενστάσεις του Συμβουλίου ως προς το παραδεκτό των εν λόγω παρατηρήσεων πρέπει να απορριφθούν.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθόσον σκοπεί την ακύρωση της ανακοινώσεως του Ιουνίου του 2010

- 70 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, διατείνεται ότι, όσον αφορά την ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010, η προσφυγή είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι πρόκειται για πράξη μη δεκτική προσφυγής.
- 71 Κατά το άρθρο 263, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δεκτικές προσφυγής είναι οι πράξεις «που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων».
- 72 Κατά πάγια νομολογία, μολονότι, προκειμένου να καθορισθεί αν προσβαλλόμενα μέτρα συνιστούν πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, πρέπει να εξετάζεται η ουσία τους, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή του (βλ. διάταξη της 14ης Μαΐου 2012, *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)* κατά Επιτροπής, C-477/11 P, EU:C:2012:292, σκέψεις 50 και 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 73 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο δεσμεύσεως κεφαλαίων που κατήρτισε η Ευρωπαϊκή Ένωση (στο εξής: κατάλογος δεσμεύσεως κεφαλαίων) βάσει των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010.

- 74 Η ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* την επομένη της εκδόσεως των πράξεων αυτών, είχε ως σκοπό απλώς να γνωστοποιήσει στα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες των οποίων τα κεφάλαια εξακολουθούσαν να είναι δεσμευμένα βάσει των πράξεων αυτών τις δυνατότητες που τους παρέχονταν να ζητήσουν από τις αρμόδιες εθνικές αρχές την άδεια να χρησιμοποιήσουν τα δεσμευμένα κεφάλαια για ορισμένες ανάγκες, να ζητήσουν από το Συμβούλιο την αιτιολογική έκθεση της αποφάσεως περί διατηρήσεως της αναγραφής τους στον κατάλογο δεσμεύσεως κεφαλαίων, να ζητήσουν από το Συμβούλιο την επανεξέταση της ως άνω σχετικής αποφάσεώς του και, τέλος, να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης.
- 75 Ως εκ τούτου, η ανακοίνωση του Ιουλίου του 2010 δεν παρήγαγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή της.
- 76 Επομένως, καθόσον η ανακοίνωση αυτή δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί καθόσον σκοπεύει την ακύρωσή της.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2010 έως και τον Ιούλιο του 2014

- 77 Προς στήριξη του αιτήματός της ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010 και του Ιανουαρίου του 2011, η προσφεύγουσα προβάλλει, με το δικόγραφο της προσφυγής της, τέσσερις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, κατ' ουσίαν, ο πρώτος από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, ο δεύτερος από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο τρίτος από προσβολή του δικαιώματός της ιδιοκτησίας και ο τέταρτος από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.
- 78 Προς στήριξη του αιτήματός της ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου και του Δεκεμβρίου του 2011, του Ιουνίου και του Δεκεμβρίου του 2012, του Ιουλίου του 2013, καθώς και του Φεβρουαρίου και του Ιουλίου του 2014 (στο εξής και από κοινού: πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014), η προσφεύγουσα προβάλλει, στο συμπληρωματικό υπόμνημά της και στις μεταγενέστερες προσαρμογές αιτημάτων, οκτώ λόγους ακυρώσεως εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ο δεύτερος από πλάνη περί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών, ο τρίτος από πλάνη εκτιμήσεως ως προς τον χαρακτήρα της προσφεύγουσας ως τρομοκρατικής οργανώσεως, ο τέταρτος από το ότι δεν ελήφθη επαρκώς υπόψη η εξέλιξη της καταστάσεως «με την πάροδο του χρόνου», ο πέμπτος από παραβίαση της αρχής περί μη επεμβάσεως, ο έκτος από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο έβδομος από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας και του δικαιώματος ουσιαστικής ένδικης προστασίας και ο όγδοος από προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας.
- 79 Πρέπει καταρχάς να εξετασθούν από κοινού ο τέταρτος και ο έκτος λόγος ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, οι οποίοι αντλούνται από το ότι δεν ελήφθη επαρκώς υπόψη η εξέλιξη της καταστάσεως «με την πάροδο του χρόνου» και από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.
- 80 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η δέσμευση κεφαλαίων πρέπει να στηρίζεται σε ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους βάσει των οποίων να αποδεικνύεται ότι το μέτρο αυτό είναι πάντα αναγκαίο. Το Συμβούλιο όφειλε να δώσει ιδιαίτερη προσοχή στη συνέχεια που έχουν οι διαδικασίες που κινήθηκαν σε εθνικό επίπεδο. Εν προκειμένω, όμως, το Συμβούλιο απλώς παρέθεσε σειρά πραγματικών περιστατικών, διατεινόμενο ότι οι εθνικές αποφάσεις εξακολουθούσαν να ισχύουν. Από την αιτιολογία των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 δεν προκύπτει ότι

το θεσμικό όργανο αυτό ενδιαφέρθηκε πραγματικά για τη συνέχεια που είχαν σε εθνικό επίπεδο τα μέτρα που ελήφθησαν σε βάρος της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα προσάπτει, επομένως, στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την εξέλιξη της καταστάσεως «με την πάροδο του χρόνου».

- 81 Το Συμβούλιο όφειλε να εκθέσει στην αιτιολογία των πράξεών του τα στοιχεία που καταδεικνύουν την ύπαρξη αποδείξεων και σοβαρών ενδείξεων στις οποίες στηρίχθηκαν οι εθνικές αποφάσεις. Ωστόσο, οι αιτιολογικές εκθέσεις που απεστάλησαν στην προσφεύγουσα δεν περιελάμβαναν σχετικώς καμία διευκρίνιση. Η αιτιολογία των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 δεν έπρεπε να περιορίζεται στη μνεία της υπάρξεως εθνικών αποφάσεων, αλλά έπρεπε επιπλέον να παραθέτει τα κρίσιμα στοιχεία που αντλούσε το Συμβούλιο από τις αποφάσεις αυτές προς στήριξη της αποφάσεώς του. Το Συμβούλιο, όμως, ουδόλως εξέθεσε τα πραγματικά περιστατικά που προσάπτονταν στην προσφεύγουσα με τις εθνικές αποφάσεις.
- 82 Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την εξέλιξη της καταστάσεως «με την πάροδο του χρόνου». Από την πρώτη καταχώριση της προσφεύγουσας στον κατάλογο δεσμεύσεως κεφαλαίων, το 2003, η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο αυτό κατόπιν περιοδικών επανεξετάσεων εκ μέρους του Συμβουλίου βάσει των μέτρων που είχαν λάβει οι αμερικανικές αρχές και οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου.
- 83 Το Συμβούλιο φρονεί ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις, σε συνδυασμό με τις πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 περιέχουν πειστικούς λόγους βάσει των οποίων πληρούται η υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 84 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Συμβούλιο, κατόπιν της εκδόσεως, βάσει αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών, αποφάσεως περί καταχωρίσεως προσώπου ή ομάδας στον κατάλογο δεσμεύσεως κεφαλαίων, οφείλει να διακριβώνει ανά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον άπαξ ανά εξάμηνο, ότι η διατήρηση του ονόματος του ενδιαφερομένου στον επίμαχο κατάλογο εξακολουθεί να είναι δικαιολογημένη.
- 85 Εφόσον η διακρίβωση της υπάρξεως αποφάσεως εθνικής αρχής πληρούσας τον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 αποτελεί ουσιαστικό προαπαιτούμενο της εκδόσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, ο έλεγχος σχετικά με τη συνέχεια που μπορεί να έχει η απόφαση αυτή σε εθνικό επίπεδο είναι απαραίτητος στο πλαίσιο της εκδόσεως συνακόλουθης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 117, και απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, T-47/03, EU:T:2007:207, σκέψη 164). Το ουσιώδες κατά την εξέταση του ζητήματος αν ένα πρόσωπο πρέπει να εξακολουθήσει να περιλαμβάνεται στον επίμαχο κατάλογο έγκειται στο κατά πόσον, κατόπιν της καταχωρίσεως του προσώπου αυτού στον εν λόγω κατάλογο ή κατόπιν της προγενέστερης επανεξετάσεως, μεταβλήθηκε η πραγματική κατάσταση κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην είναι πλέον δυνατό να συναχθεί η ίδια κρίση περί αναμείξεως του εν λόγω προσώπου σε τρομοκρατικές ενέργειες (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, Συλλογή, EU:C:2012:711, σκέψη 82).
- 86 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από την αιτιολογία την οποία επιτάσσει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και η οποία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε πρέπει να προκύπτει σαφώς και άνευ αμφισβησίας η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε, έτσι ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η λήψη του μέτρου, το δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να μπορεί να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως δε του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ. προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 141 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 87 Στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να εκτιμάται πρωτίστως με γνώμονα τις νομικές προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού αυτού σε συγκεκριμένη περίπτωση, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο του 2, παράγραφος 3, και, με παραπομπή είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 4, είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, αναλόγως του αν πρόκειται για αρχική ή για συνακόλουθη απόφαση περί δεσμεύσεως κεφαλαίων (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, ΕΥ:Τ:2006:384, σκέψη 142).
- 88 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχεται ότι η αιτιολογία μπορεί να συνίσταται απλώς σε μια γενική και στερεότυπη διατύπωση η οποία επαναλαμβάνει εκείνη του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφοι 4 ή 6, της κοινής θέσεως 2001/931. Σύμφωνα με τις ανωτέρω υπομνησθείσες αρχές, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τις κρίσεις βάσει των οποίων λαμβάνει την απόφαση αυτή. Στην αιτιολογία ενός τέτοιου μέτρου πρέπει να παρατίθενται οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά ότι η ισχύουσα νομοθεσία έχει εφαρμογή στην περίπτωση του ενδιαφερομένου (βλ. προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, ΕΥ:Τ:2006:384, σκέψη 143 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 89 Ως εκ τούτου, τόσο η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όσο και εκείνη των συνακόλουθων αποφάσεων πρέπει να αφορά όχι μόνον τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 και ειδικότερα την ύπαρξη εθνικής αποφάσεως αρμόδιας αρχής, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι πρέπει να ληφθεί το μέτρο της δεσμεύσεως κεφαλαίων σε βάρος του ενδιαφερομένου (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, ΕΥ:Τ:2009:372, σκέψη 60).
- 90 Τρίτον, όσον αφορά τον έλεγχο που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο, το δικαιοδοτικό όργανο αυτό έχει δεχθεί ότι το Συμβούλιο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την επιβολή οικονομικών και χρηματοοικονομικών κυρώσεων βάσει των άρθρων 75 ΣΛΕΕ, 215 ΣΛΕΕ και 352 ΣΛΕΕ, σύμφωνα με κοινή θέση εκδοθείσα στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως αφορά ιδίως τις κρίσεις περί σκοπιμότητας στις οποίες στηρίζονται οι αποφάσεις αυτές (βλ. προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, ΕΥ:Τ:2009:372, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ωστόσο, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο δέχεται ότι το Συμβούλιο διαθέτει σχετικώς περιθώριο εκτιμήσεως, τούτο δεν συνεπάγεται ότι το δικαιοδοτικό όργανο αυτό δεν πρέπει να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο το εν λόγω θεσμικό όργανο ερμηνεύει τα κρίσιμα στοιχεία. Συγκεκριμένα, το κοινοτικό δικαιοδοτικό όργανο πρέπει, ιδίως, να ελέγχει όχι απλώς το υποστατό των πραγματικών περιστατικών, την αξιοπιστία και τη λογική συνοχή των προβαλλόμενων αποδεικτικών στοιχείων, αλλά και το αν αυτά αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της καταστάσεως και το αν δύνανται να τεκμηριώσουν τα συμπεράσματα που αντλούνται από αυτά. Ωστόσο, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαθιστά την εκτίμηση του Συμβουλίου περί σκοπιμότητας με τη δική του (βλ. προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, ΕΥ:Τ:2009:372, σκέψη 98 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 91 Τέταρτον, όσον αφορά τη νομική και πραγματική βάση αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όσον αφορά την τρομοκρατία, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ο κατάλογος σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία καταδεικνύουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή σε βάρος του συγκεκριμένου προσώπου, της συγκεκριμένης ομάδας ή οντότητας, είτε πρόκειται για την κίνηση ερευνών και τη διενέργεια ανακρίσεων ή την άσκηση ποινικής διώξεως για τρομοκρατική πράξη, για απόπειρα τελέσεως ή για συμμετοχή ή διευκόλυνση τέτοιας πράξεως βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων, είτε πρόκειται για καταδίκη για τέτοιες πράξεις.

- 92 Στην προμνημονευθείσα στη σκέψη 85 απόφασή του ΑΙ-Αqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά ΑΙ-Αqsa (ΕΥ:C:2012:711), το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι από τη μνεία, στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, περί αποφάσεως «αρμοδίας αρχής» και περί «συγκεκριμένων πληροφοριών» και «αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων» προκύπτει ότι η διάταξη αυτή έχει ως σκοπό την προστασία των οικείων προσώπων διασφαλίζοντας ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου καταχώρισή τους στον επίμαχο κατάλογο λαμβάνει χώρα μόνον εφόσον στηρίζεται σε επαρκώς βάσιμα στοιχεία και ότι η εν λόγω κοινή θέση αποσκοπεί στην επίτευξη του σκοπού αυτού υπό την προϋπόθεση ότι έχει ληφθεί απόφαση από εθνική αρχή (σκέψη 68 της αποφάσεως). Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε το Δικαστήριο, η Ένωση δεν έχει τα μέσα για να διεξαγάγει η ίδια έρευνες περί της αναμείξεως προσώπου σε τρομοκρατικές πράξεις (σκέψη 69 της αποφάσεως).
- 93 Οι λόγοι στους οποίους στήριξε το Συμβούλιο τις πράξεις του από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 πρέπει να εξετασθούν με γνώμονα τα προεκτεθέντα.
- 94 Οι αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 περιέχουν στην αρχή τους ένα εδάφιο στο οποίο το Συμβούλιο περιγράφει την προσφεύγουσα ως «ομάδα η οποία ενέχεται σε τρομοκρατικές πράξεις και η οποία, από το 1988, διαπράττει κατά διαστήματα και αναλαμβάνει την ευθύνη για επιθέσεις κατά ισραηλινών στόχων, ιδίως δε απαγωγές, επιθέσεις με πυροβόλα και μη πυροβόλα όπλα κατά αμάχων, καθώς και βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας στα μέσα μεταφοράς και σε δημόσιους χώρους». Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι «η Hamas έχει οργανώσει επιθέσεις τόσο από την ισραηλινή πλευρά της “Πράσινης Γραμμής” όσο και στα Κατεχόμενα Εδάφη» και ότι, «τον Μάρτιο του 2005, η Hamas κήρυξε “tahdia” (παύση πυρός), η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση της δράσεώς της». Το Συμβούλιο συνεχίζει αναφέροντας ότι «πάντως, στις 21 Σεπτεμβρίου 2005, ένας πυρήνας της Hamas απήγαγε και εν συνεχεία φόνεψε έναν Ισραηλινό [και ότι], σε βιντεοσκοπημένη εγγραφή, η Hamas υποστήριξε ότι απήγαγε τον άνδρα αυτό για να επιχειρήσει να διαπραγματευθεί την απελευθέρωση Παλαιστινίων αιχμαλώτων τους οποίους είχε φυλακίσει το Ισραήλ». Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι «ενεργά μέλη της Hamas συμμετείχαν σε εκτόξευση πυραύλων από τη Λωρίδα της Γάζας που είχαν ως στόχο το νότιο Ισραήλ [και ότι], στο παρελθόν, προκειμένου να προβεί σε επιθέσεις κατά αμάχων στο Ισραήλ, η Hamas στρατολόγησε καμικάζι παρέχοντας βοήθεια στις οικογένειές τους». Το Συμβούλιο αναφέρει ότι, «τον Ιούνιο του 2006, η Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din-al-Qassem) μετείχε στην επιχείρηση που είχε ως αποτέλεσμα την απαγωγή του Ισραηλινού στρατιώτη Gilad Shalit» (πρώτο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014). Βάσει της αιτιολογικής εκθέσεως του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι, «στις 11 Οκτωβρίου 2011, ο [στρατιώτης Gilad Shalit] αφέθηκε ελεύθερος από τη Hamas, μετά από κράτηση πέντε ετών, στο πλαίσιο ανταλλαγής αιχμαλώτων με το Ισραήλ».
- 95 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο παραθέτει κατάλογο των «τρομοκρατικών δραστηριοτήτων» στις οποίες, κατά το θεσμικό όργανο αυτό, εμπλέκεται προσφάτως η Hamas, από τον Ιανουάριο του 2010 (δεύτερο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 96 Το Συμβούλιο, αφού έκρινε ότι «οι πράξεις αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 3, στοιχεία α', β', γ', δ', στ' και ζ', της κοινής θέσεως 2001/931 και τελέστηκαν προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί που διαλαμβάνονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, περιπτώσεις i, ii και iii, της εν λόγω κοινής θέσεως», και ότι η περίπτωση της «Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din-al-Qassem) εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 3, [περίπτωση] ii, του κανονισμού 2580/2001» (τρίτο και τέταρτο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014), μνημονεύει τις αποφάσεις τις οποίες, όπως προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση και από τον φάκελο της υποθέσεως, εξέδωσαν το 2001 κατά της προσφεύγουσας οι αμερικανικές αρχές και οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου (πέμπτο έως και έβδομο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του

Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014). Στην αιτιολογική έκθεση του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014, της 22ας Ιουλίου 2014, το Συμβούλιο μνημονεύει, για πρώτη φορά, αμερικανική απόφαση της 18ης Ιουλίου 2012.

- 97 Οι αποφάσεις αυτές τις οποίες μνημονεύει το Συμβούλιο είναι αφενός μεν μία απόφαση του Secretary of State for the Home Department (Υπουργείο Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου) της 29ης Μαρτίου 2001, αφετέρου δε αποφάσεις της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών, που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 219 του US Immigration and Nationality Act (νόμος των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγένειας, στο εξής: INA) και του εκτελεστικού διατάγματος 13224.
- 98 Όσον αφορά τις αποφάσεις αυτές, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι η μεν απόφαση του Ηνωμένου Βασιλείου αποτελεί το αντικείμενο τακτικής επανεξετάσεως από εθνική κυβερνητική επιτροπή, οι δε αμερικανικές αποφάσεις υπόκεινται σε διοικητικό και δικαστικό έλεγχο.
- 99 Το Συμβούλιο συμπεραίνει εξ αυτών ότι «οι αποφάσεις που ελήφθησαν όσον αφορά τη Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din-al-Qassem) ελήφθησαν από αρμόδιες αρχές κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931» (όγδοο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 100 Τέλος, το Συμβούλιο «διαπιστώνει ότι οι προμνημονευθείσες αποφάσεις [...] εξακολουθούν να είναι σε ισχύ και [...] εκτιμά ότι οι λόγοι βάσει των οποίων περιελήφθη η Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din-al-Qassem) στον κατάλογο [για τη δέσμευση κεφαλαίων] εξακολουθούν να υφίστανται» (ένατο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014). Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο κρίνει ότι η προσφεύγουσα πρέπει να εξακολουθήσει να περιλαμβάνεται στον κατάλογο αυτό (δέκατο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 101 Καταρχάς και ανεξαρτήτως αν τα συμπεράσματα που προεκτέθηκαν στη σκέψη 99 είναι ορθά, πρέπει να επισημανθεί ότι, μολονότι ο κατάλογος των περιστατικών βίας για το μεταγενέστερο του έτους 2004 χρονικό διάστημα, και ειδικότερα για τη χρονική περίοδο 2010-2011, τον οποίο παραθέτει το Συμβούλιο στο πρώτο και το δεύτερο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, έχει καθοριστική σημασία για την εκτίμηση της σκοπιμότητας διατηρήσεως σε ισχύ της δεσμεύσεως των κεφαλαίων της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι στον κατάλογο αυτό στηρίζεται η διαπίστωση του Συμβουλίου περί του ότι η προσφεύγουσα διέπραξε τρομοκρατικές πράξεις κατά τη χρονική περίοδο αυτή, κανένα από αυτά τα πραγματικά περιστατικά δεν εξετάστηκε στις εθνικές αποφάσεις του 2001 τις οποίες επικαλείται το Συμβούλιο στο πέμπτο και το έκτο εδάφιο των εν λόγω αιτιολογικών εκθέσεων.
- 102 Συγκεκριμένα, όλα αυτά τα πραγματικά περιστατικά είναι μεταγενέστερα των ως άνω εθνικών αποφάσεων και, επομένως, δεν είναι δυνατό να εξετάστηκαν με τις αποφάσεις αυτές.
- 103 Μολονότι, όμως, στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 επισημαίνεται ότι οι μνημονευόμενες εθνικές αποφάσεις εξακολούθησαν να παραμένουν σε ισχύ, στις αιτιολογικές εκθέσεις αυτές δεν γίνεται μνεία πλέον πρόσφατων εθνικών αποφάσεων ούτε, κατά μείζονα λόγο, του σκεπτικού τέτοιων αποφάσεων, με την επιφύλαξη των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014, στις οποίες μνημονεύεται, για πρώτη φορά, αμερικανική απόφαση της 18ης Ιουλίου 2012.
- 104 Κατόπιν των σχετικών επικρίσεων της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε πλέον πρόσφατη απόφαση των αμερικανικών αρχών ή των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου την οποία να αποδεικνύει ότι είχε στη διάθεσή του κατά την έκδοση των πράξεών του από τον Ιούλιο του 2011 έως

- και τον Ιούλιο του 2014 και από την οποία να προκύπτει, κατά συγκεκριμένο τρόπο, ότι τα μεταγενέστερα του 2004 πραγματικά περιστατικά που παρατίθενται στις αιτιολογικές εκθέσεις είχαν πράγματι εξετασθεί και θεωρηθεί κρίσιμα από τις αρχές αυτές.
- 105 Επομένως, όσον αφορά τη διαδικασία στο Ηνωμένο Βασίλειο, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε καμία απόφαση μεταγενέστερη του 2001.
- 106 Όσον αφορά τις αμερικανικές αποφάσεις που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 219 του INA, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει καμία μεταγενέστερη του 2003 απόφαση. Όσον αφορά την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2012, η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 219 του INA και η οποία μνημονεύθηκε για πρώτη φορά στην αιτιολογική έκθεση των πράξεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014, το Συμβούλιο δεν προβάλλει κανένα στοιχείο δυνάμενο να καταστήσει γνωστό το συγκεκριμένο σκεπτικό της απόφασεως αυτής σε σχέση με τον κατάλογο των περιστατικών βίας που παρατίθεται στην αιτιολογική έκθεση των πράξεων αυτών του Συμβουλίου. Γενικότερα και όσον αφορά την αιτιολόγηση του χαρακτηρισμού κατ' εφαρμογήν του άρθρου 219 του INA, το Συμβούλιο προσκόμισε μόνον ένα έγγραφο του 1997. Όσον αφορά τις αμερικανικές αποφάσεις που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογήν του εκτελεστικού διατάγματος 13224, το Συμβούλιο προσκόμισε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου απλώς μια απόφαση της 31ης Οκτωβρίου 2001. Το Συμβούλιο δεν προσκόμισε καμία μεταγενέστερη απόφαση της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών η οποία να εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του νομοθετήματος αυτού. Όσον αφορά την αιτιολόγηση του χαρακτηρισμού, το Συμβούλιο προσκόμισε ένα έγγραφο που δεν φέρει ημερομηνία, το οποίο προέρχεται από το Αμερικανικό Υπουργείο Οικονομικών και το οποίο μνημονεύει τη Hamas παραπέμποντας σε περιστατικά εκ των οποίων τα πλέον πρόσφατα ανάγονται στον Ιούνιο του 2003.
- 107 Όσον αφορά τις εθνικές αποφάσεις που μνημονεύθηκαν για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πέραν του ότι δεν προσκομίσθηκαν, η επίκλησή τους συνιστά απόπειρα εκ των υστέρων αιτιολογήσεως και, ως εκ τούτου, είναι απαράδεκτη (βλ., σχετικώς, αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2013, North Drilling κατά Συμβουλίου, T-552/12, EU:T:2013:590, σκέψη 26, και της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Nabirouf κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-58/12, EU:T:2013:640, σκέψεις 36 έως 39). Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι οι αποφάσεις αυτές δεν μνημονεύονται στην αιτιολογική έκθεση των αποφάσεων του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014, οι οποίες εκδόθηκαν μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 108 Το Συμβούλιο, αντιθέτως, διατείνεται, στις παρατηρήσεις του επί του συμπληρωματικού υπομνήματος, ότι αρκούν τα δημοσιεύματα του Τύπου για να διαπιστωθεί ότι η προσφεύγουσα αναλαμβάνει συχνά την ευθύνη τρομοκρατικών ενεργειών.
- 109 Το στοιχείο αυτό, σε συνδυασμό με την έλλειψη οποιασδήποτε μνείας, στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, αποφάσεων αρμοδίων αρχών οι οποίες είναι πιο πρόσφατες από τις προσαπτόμενες πράξεις και μνημονεύουν τις πράξεις αυτές, καταδεικνύει σαφώς ότι το Συμβούλιο δεν θεμελίωσε τον καταλογισμό στην προσφεύγουσα των τρομοκρατικών πράξεων για το μετά το 2004 χρονικό διάστημα σε εκτιμήσεις που περιέχονται σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών, αλλά σε στοιχεία που το ίδιο άντλησε από τον Τύπο.
- 110 Εντούτοις, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 91 και 92 ανωτέρω, η κοινή θέση 2001/931 επιτάσσει, για την προστασία των οικείων προσώπων και λαμβανομένου υπόψη ότι η Ένωση δεν έχει τη δυνατότητα να διεξάγει η ίδια έρευνες, να μη στηρίζεται η πραγματική βάση αποφάσεως της Ένωσης περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, όσον αφορά την τρομοκρατία, σε στοιχεία τα οποία το Συμβούλιο φέρεται να έχει αντλήσει από τον Τύπο ή από το Διαδίκτυο, αλλά να στηρίζεται σε στοιχεία τα οποία έχουν συγκεκριμένα εξετασθεί και ληφθεί υπόψη σε αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.

- 111 Μόνον επί τέτοιας αξιόπιστης πραγματικής βάσεως απόκειται, εν συνεχεία, στο Συμβούλιο να ασκήσει το ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων σε επίπεδο Ένωσης, ιδίως όσον αφορά τις περί της σκοπιμότητας εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις.
- 112 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν τήρησε αυτές τις απαιτήσεις της κοινής θέσεως 2001/931.
- 113 Η αιτιολογία των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 καταδεικνύει, εξάλλου, ότι το Συμβούλιο ακολούθησε συλλογιστική αντίστροφη αυτής που επιτάσσει η ως άνω κοινή θέση.
- 114 Έτσι, αντί να εκλάβει ως πραγματική βάση της εκ μέρους του εκτιμήσεως αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες αρχές που έχουν λάβει υπόψη συγκεκριμένα περιστατικά και έχουν ενεργήσει βάσει αυτών, εν συνεχεία δε να διακριβώσει αν τα εν λόγω περιστατικά αποτελούν όντως «τρομοκρατικές πράξεις» και αν η οικεία ομάδα είναι όντως «ομάδα» κατά την έννοια των ορισμών της κοινής θέσεως 2001/931, προκειμένου να αποφασίσει, εν τέλει, επί της βάσεως αυτής και κατά την άσκηση της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, να εκδώσει, ενδεχομένως, απόφαση σε επίπεδο Ένωσης, το Συμβούλιο, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεών του από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, ενεργεί κατά αντίστροφο τρόπο.
- 115 Παραθέτει αρχικά εκτιμήσεις οι οποίες είναι στην πραγματικότητα δικές του, χαρακτηρίζοντας την προσφεύγουσα ως τρομοκράτη ήδη από την πρώτη φράση των αιτιολογικών εκθέσεων —εκλαμβάνοντας ως δεδομένο το ζήτημα που υποτίθεται ότι πρόκειται να επιλύσουν οι εν λόγω αιτιολογίες— και προσάπτοντας στην προσφεύγουσα σειρά βίαιων πράξεων, την τέλεση των οποίων πληροφορήθηκε το Συμβούλιο από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο (πρώτο και δεύτερο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 116 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι το γεγονός ότι πρόκειται για επανεξέταση του καταλόγου σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, η οποία, ως εκ τούτου, έπεται προγενεστέρων εξετάσεων, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον ως άνω χαρακτηρισμό ο οποίος διατυπώνεται εκ προοιμίου. Χωρίς να αγνοεί το παρελθόν, η επανεξέταση μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων δεν αποκλείει, εξ ορισμού, το ενδεχόμενο το οικείο πρόσωπο ή η οικεία ομάδα να μην είναι πλέον τρομοκράτης κατά τον χρόνο κατά τον οποίο αποφάινεται το Συμβούλιο. Επομένως, μόνον κατά το πέρας της επανεξετάσεως αυτής το Συμβούλιο μπορεί να συναγάγει την κρίση του.
- 117 Το Συμβούλιο διαπιστώνει, εν συνεχεία, ότι οι πράξεις την τέλεση των οποίων καταλογίζει στην προσφεύγουσα εμπίπτουν στον ορισμό της τρομοκρατικής πράξεως κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 και ότι η προσφεύγουσα αποτελεί ομάδα κατά την έννοια της κοινής θέσεως αυτής (τρίτο και τέταρτο εδάφιο των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014).
- 118 Το Συμβούλιο μνημονεύει αποφάσεις εθνικών αρχών μόνο μετά την παράθεση των επισημάνσεων αυτών, αποφάσεις οι οποίες ωστόσο αποδεικνύονται, τουλάχιστον όσον αφορά τις πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, προγενέστερες των πράξεων που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα.
- 119 Το Συμβούλιο δεν επιδιώκει να δικαιολογήσει, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων αυτών, ότι με ενδεχόμενες μεταγενέστερες εθνικές αποφάσεις περί επανεξετάσεως ή με άλλες αποφάσεις αρμοδίων αρχών έχουν πράγματι εξετασθεί και ληφθεί υπόψη τα συγκεκριμένα περιστατικά που εκτίθενται στο προοίμιο των εν λόγω αιτιολογικών εκθέσεων. Το Συμβούλιο αρκείται, στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεών του από τον Ιούλιο του 2011 έως τον Φεβρουάριο του 2014, να μνημονεύσει τις αρχικές εθνικές αποφάσεις και να επισημάνει, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις, ότι αυτές εξακολουθούν να

είναι σε ισχύ. Μόνο στην αιτιολογική έκθεση των πράξεων του Ιουλίου του 2014 μνημονεύει το Συμβούλιο μια αμερικανική απόφαση η οποία είναι μεταγενέστερη των πράξεων που καταλογίζονται συγκεκριμένα στην προσφεύγουσα, αλλά, ακόμη και στην περίπτωση αυτή, χωρίς να καταδεικνύεται ότι με την απόφαση αυτή εξετάστηκαν πράγματι και ελήφθησαν υπόψη τα συγκεκριμένα περιστατικά που εκτίθενται στο προοίμιο των εν λόγω αιτιολογικών εκθέσεων.

- 120 Ως εκ τούτου, η υπό κρίση υπόθεση, όπως και εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου (T-208/11 και T-508/11, Συλλογή, EU:T:2014:885), διαφέρει σαφώς από τις λοιπές υποθέσεις που αποτέλεσαν τις πρώτες ένδικες διαφορές με αντικείμενο τα μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, μετά την έκδοση της κοινής θέσεως 2001/931 (υποθέσεις Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, Sison κατά Συμβουλίου και People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου).
- 121 Συγκεκριμένα, ενώ στις πρώτες αυτές υποθέσεις που εμπίπτουν στις ένδικες διαφορές της Ένωσης όσον αφορά την τρομοκρατία η πραγματική βάση των κανονισμών του Συμβουλίου στηριζόταν στις αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών, το Συμβούλιο δεν στηρίζεται πλέον, εν προκειμένω, σε πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν καταρχάς αντικείμενο εκτιμήσεως εκ μέρους εθνικών αρχών, αλλά προβαίνει το ίδιο σε εκ μέρους του αυτοτελείς καταλογισμούς της τελέσεως ορισμένων πράξεων βάσει στοιχείων αντλούμενων από τον Τύπο ή από το Διαδίκτυο. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Συμβούλιο ασκεί τα καθήκοντα της «αρμόδιας αρχής» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, στοιχείο το οποίο, όμως, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν το Δικαστήριο, δεν εμπίπτει ούτε στην αρμοδιότητά του, σύμφωνα με την εν λόγω κοινή θέση, ούτε στα μέσα τα οποία διαθέτει.
- 122 Επομένως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση ΡΜΟΙ T-256/07 (EU:T:2008:461, σκέψη 90), οι πράξεις που παρατίθενται στην αιτιολογία σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων που διαβιβάσθηκε από το Συμβούλιο στην People's Mojahedin Organization of Iran (στο εξής: ΡΜΟΙ) δεν αντλούνταν από αυτοτελείς εκτιμήσεις του Συμβουλίου, αλλά από εκτιμήσεις της αρμόδιας εθνικής αρχής. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 90 της προμνημονευθείσας στη σκέψη 59 αποφάσεως ΡΜΟΙ T-256/07 (EU:T:2008:461), στην αιτιολογική έκθεση της 30ής Ιανουαρίου 2007 η οποία διαβιβάσθηκε στην οικεία ομάδα (στην ΡΜΟΙ) μνημονεύονταν τρομοκρατικές πράξεις για τις οποίες η ΡΜΟΙ φερόταν ως έχουσα την ευθύνη και επισημαινόταν ότι, «λόγω των πράξεων αυτών, ελήφθη απόφαση από αρμόδια εθνική αρχή». Επομένως, οι πράξεις που παρατίθενται στην από 30 Ιανουαρίου 2007 αιτιολογική έκθεση του Συμβουλίου, η οποία διαβιβάσθηκε στην ΡΜΟΙ, είχαν εξετασθεί και ληφθεί υπόψη σε βάρος της ομάδας αυτής από την αρμόδια εθνική αρχή. Η καταγραφή των εν λόγω πράξεων δεν απέρρευε, αντιθέτως προς την υπό κρίση υπόθεση, από αυτοτελείς εκτιμήσεις του Συμβουλίου.
- 123 Ομοίως, στην υπόθεση T-348/07, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο είχε στη διάθεσή του το κείμενο των αποφάσεων των αρμοδίων αρχών, οι οποίες μνημονεύονταν στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων κανονισμών, και προέβη σε λεπτομερή ανάλυσή τους. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο ουδόλως είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως δεχόμενο ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ότι τα κεφάλαια που συγκέντρωνε επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν για τρομοκρατικούς σκοπούς (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, T-348/07, Συλλογή, EU:T:2010:373, σκέψεις 121 έως 133). Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η πραγματική βάση επί της οποίας στηριζόταν το Συμβούλιο ήταν, ως εκ τούτου, απολύτως αξιόπιστη και απέρρευε ευθέως από τις διαπιστώσεις στις οποίες είχαν προβεί οι αρμόδιες εθνικές αρχές. Στην απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου (T-327/03, EU:T:2007:211), από το σκεπτικό (σκέψεις 17 έως 20 της αποφάσεως) προκύπτει επίσης σαφώς ότι οι εκτιμήσεις, επί των οποίων στηρίχθηκε η λήψη του σχετικού με τη δέσμευση κεφαλαίων μέτρου της Ένωσης, είχαν αντληθεί από διαπιστώσεις σχετικές με πραγματικά περιστατικά, στις οποίες δεν είχε προβεί το ίδιο το Συμβούλιο, αλλά προέρχονταν από αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών.

- 124 Ομοίως, στην υπόθεση T-341/07, Sison κατά Συμβουλίου, οι εκτιμήσεις, επί των οποίων στηρίχθηκε η λήψη του σχετικού με τη δέσμευση κεφαλαίων μέτρου, είχαν αντληθεί από διαπιστώσεις σχετικές με πραγματικά περιστατικά, στις οποίες δεν είχε προβεί το ίδιο το Συμβούλιο, αλλά προέρχονταν από αποφάσεις που είχαν ισχύ δεδικασμένου και είχαν εκδοθεί από αρμόδιες εθνικές αρχές [Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) και arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (πρωτοδικείο Χάγης, Κάτω Χώρες)] (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, EU:T:2009:372, σκέψεις 1, 88 και 100 έως 105).
- 125 Πρέπει να προστεθεί ότι, βεβαίως, η απομένη πραγματικών περιστατικών αιτιολογία των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 και, ως εκ τούτου, ο κατάλογος των πράξεων που προσάπτει το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα δεν αποτελεί δικαστική εκτίμηση έχουσα περιβληθεί την ισχύ του δεδικασμένου. Εντούτοις, αυτή η απομένη πραγματικών περιστατικών αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων είχε καθοριστική σημασία για την εκ μέρους του Συμβουλίου εκτίμηση της σκοπιμότητας της διατηρήσεως της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, το δε Συμβούλιο, αντί να αποδείξει ότι άντλησε την αιτιολογία αυτή από αποφάσεις αρμοδίων αρχών, επιβεβαιώνει, στην πραγματικότητα, ότι στηρίχθηκε σε στοιχεία που άντλησε από τον Τύπο.
- 126 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η προσέγγιση αυτή αντιβαίνει στο διαρθρωμένο σε δύο επίπεδα σύστημα που καθιερώθηκε με την κοινή θέση 2001/931 όσον αφορά την τρομοκρατία.
- 127 Μολονότι, όπως επισήμανε το Δικαστήριο, το ουσιώδες ζήτημα κατά την επανεξέταση έγκειται στο αν, κατόπιν της καταχωρίσεως του ονόματος του οικείου προσώπου στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων ή κατόπιν της προηγούμενης επανεξετάσεως, η πραγματική κατάσταση μεταβλήθηκε κατά τρόπο που να μην μπορεί πλέον να συναχθεί το ίδιο συμπέρασμα περί εμπλοκής του προσώπου αυτού σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (προμνημονευθείσα στη σκέψη 85 απόφαση Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, EU:C:2012:711, σκέψη 82), με συνέπεια το Συμβούλιο να δύναται, εφόσον παρίσταται ανάγκη και στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας του εκτιμήσεως, να αποφασίσει ότι πρόσωπο πρέπει να εξακολουθήσει να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων εφόσον δεν έχει μεταβληθεί η πραγματική κατάσταση, εντούτοις κάθε νέα τρομοκρατική πράξη την οποία το Συμβούλιο εντάσσει στην αιτιολογία που παραθέτει επ' ευκαιρία της ως άνω επανεξετάσεως, προκειμένου να δικαιολογηθεί ότι το οικείο πρόσωπο εξακολουθεί να περιλαμβάνεται στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, πρέπει, στο πλαίσιο του διαρθρωμένου σε δύο επίπεδα συστήματος λήψεως αποφάσεων που καθιερώθηκε με την κοινή θέση 2001/931 και επειδή το Συμβούλιο δεν έχει τη δυνατότητα να διενεργεί έρευνες, να έχει αποτελέσει αντικείμενο εξετάσεως και αποφάσεως εκ μέρους αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της εν λόγω κοινής θέσεως (προμνημονευθείσα στη σκέψη 120 απόφαση LTTE κατά Συμβουλίου, EU:T:2014:885, σκέψη 204).
- 128 Αλυσιτελώς διατείνονται το Συμβούλιο και η Επιτροπή ότι, όσον αφορά τις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, η παράλειψη παραπομπής σε συγκεκριμένες αποφάσεις αρμοδίων αρχών με τις οποίες εξετάστηκαν ειδικώς και ελήφθησαν υπόψη τα περιστατικά που μνημονεύονται στο προοίμιο των εν λόγω αιτιολογιών πρέπει να καταλογισθεί στην προσφεύγουσα, η οποία μπορούσε και όφειλε, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, να θέσει εν αμφιβόλω τα περιοριστικά μέτρα που είχαν ληφθεί σε βάρος της σε εθνικό επίπεδο.
- 129 Αφενός, η υποχρέωση του Συμβουλίου να θεμελιώνει τις αποφάσεις του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, όσον αφορά την τρομοκρατία, επί πραγματικής βάσεως αντλούμενης από αποφάσεις αρμοδίων αρχών απορρέει ευθέως από το διαρθρωμένο σε δύο επίπεδα σύστημα που καθιερώθηκε με την κοινή θέση 2001/931, όπως επιβεβαιώθηκε με την προμνημονευθείσα στη σκέψη 85 απόφαση Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa (EU:C:2012:711, σκέψεις 68 και 69).

- 130 Η υποχρέωση αυτή, επομένως, δεν εξαρτάται από τη συμπεριφορά του οικείου προσώπου ή της οικείας ομάδας. Το Συμβούλιο οφείλει, βάσει της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, που αποτελεί ουσιώδη τύπο, να μνημονεύει, στην αιτιολογία των αποφάσεών του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, τις αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών που έχουν ειδικώς εξετάσει και λάβει υπόψη τις τρομοκρατικές πράξεις τις οποίες το Συμβούλιο παραθέτει εκ νέου ως πραγματική βάση των αποφάσεών του.
- 131 Αφετέρου, το επιχείρημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής απλώς ενισχύει, εν τέλει, τη διαπίστωση, η οποία προεκτέθηκε στη σκέψη 109 ανωτέρω και κατά την οποία το Συμβούλιο δεν στηρίχθηκε, στην πραγματικότητα, επί εκτιμήσεων περιλαμβανομένων σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών, αλλά επί πληροφοριών τις οποίες αυτό άντλησε από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο. Συναφώς, είναι παράδοξο το γεγονός να προσάπτει το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα την παράλειψή της να αμφισβητήσει, σε εθνικό επίπεδο, τον καταλογισμό ορισμένων πράξεων τις οποίες το ίδιο δεν κατορθώνει να συνδέσει με οποιαδήποτε απόφαση συγκεκριμένης αρμόδιας αρχής.
- 132 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι το σύνολο των ανωτέρω διαπιστώσεων δεν υπερβαίνει το εύρος του περιορισμένου ελέγχου τον οποίο πρέπει να ασκεί το Γενικό Δικαστήριο και ο οποίος συνίσταται, χωρίς, εντούτοις, να τίθεται υπό αμφισβήτηση η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει το Συμβούλιο, στον έλεγχο της τηρήσεως της διαδικασίας και στον έλεγχο του υποστατού των πραγματικών περιστατικών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, άλλωστε, το Γενικό Δικαστήριο, με την προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07 (EU:T:2009:372), κλήθηκε να διακριβώσει —και τελικώς διαπίστωσε— ότι τα απτόμενα πραγματικών περιστατικών επιχειρήματα κατά του J. M. Sison που περιέχονταν στην αιτιολογική έκθεση περί διατηρήσεώς του στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων τεκμηριώνονταν δεόντως από τις κυριαρχικά γενόμενες διαπιστώσεις περί των πραγματικών περιστατικών που περιλαμβάνονται στις αποφάσεις των ολλανδικών αρχών (Raad van State και arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage), τις οποίες επικαλέσθηκε το Συμβούλιο στην ίδια αιτιολογική έκθεση (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, EU:T:2009:372, σκέψεις 87 και 88).
- 133 Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει εξεύρει, στις αιτιολογίες των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, παραπομπές σε καμία απόφαση αρμόδιας αρχής, με το σκεπτικό της οποίας θα μπορούσε να συνδέσει τα πραγματικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο σε βάρος της προσφεύγουσας.
- 134 Επιπλέον και όσον αφορά πάντοτε την προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07 (EU:T:2009:372), πρέπει να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, ενώ διαπίστωσε ότι τα πραγματικά περιστατικά που περιέχονταν στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου όντως προέρχονταν από τις δύο αποφάσεις των ολλανδικών αρχών των οποίων είχε γίνει επίκληση στις ίδιες αυτές αιτιολογικές εκθέσεις, εν συνεχεία, εντούτοις, δεν δέχθηκε ότι οι αποφάσεις αυτές των ολλανδικών αρχών είχαν τον χαρακτήρα αποφάσεων αρμοδίων αρχών, με το σκεπτικό ότι δεν αφορούσαν την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου σε βάρος του ενδιαφερομένου στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας (προμνημονευθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Sison T-341/07, EU:T:2009:372, σκέψεις 107 έως 115).
- 135 Εφόσον, επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τις διαπιστώσεις περί πραγματικών περιστατικών, μολονότι αυτές προέρχονταν από αρμόδιες αρχές, με το σκεπτικό ότι οι αποφάσεις των εν λόγω αρχών δεν αφορούσαν «καταδίκες, ενάρξεις ανακριτικών πράξεων ή ποινικών διώξεων», τούτο συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται, εν προκειμένω, να δεχθεί ότι άρθρα του Τύπου —τα οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν μνημονεύονται στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014— υπάγονται σε καθεστώς, από απόψεως διαδικασίας και αποδεικτικής ισχύος, το οποίο αφορά, βάσει της κοινής θέσεως 2001/931, μόνον τις αποφάσεις αρμοδίων αρχών.

- 136 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να υπογραμμίσει τη σπουδαιότητα των εγγυήσεων οι οποίες παρέχονται βάσει των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο αυτό (βλ. προτάσεις στην υπόθεση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Συλλογή, EU:C:2011:482, σημεία 235 έως 238).
- 137 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τις πράξεις του από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014 υπό τις συνθήκες που εξετέθησαν ανωτέρω, παρέβη τόσο το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931 όσον και την υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 138 Το Συμβούλιο, εντούτοις, διατείνεται ότι η εμπλοκή της προσφεύγουσας στην τρομοκρατία αποδείχθηκε, εν πάση περιπτώσει, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής. Παραπέμπει συναφώς στα σημεία του δικογράφου της προσφυγής όπου η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι δεν παρεξέκλινε από τη συνήθη συμπεριφορά της, η οποία συνίσταται στο να μην επιτίθεται στον άμαχο πληθυσμό, παρά μόνον παροδικά, αρχής γενομένης από της λεγόμενης «Σφαγής στον Τάφο των Πατριαρχών», αυτοργός της οποίας υπήρξε Ισραηλινός, στις 25 Φεβρουαρίου 1994, και ότι οι επιθέσεις αυτοκτονίας είχαν προσωρινό χαρακτήρα μόνο. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ευθύνη της όσον αφορά την αιχμαλώτιση του στρατιώτη Gilad Shalit και τον θάνατο Ισραηλινών στρατιωτών.
- 139 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά τον τρόπο αυτό, το Συμβούλιο αντικαθιστά, κατ' ουσίαν, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, την αρχική αιτιολογία των πράξεών του από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, περιορίζοντας την αιτιολογία που είχε αρχικώς δεχθεί στις πράξεις αυτές σε ορισμένα πραγματικά στοιχεία τα οποία, κατά το Συμβούλιο, δέχθηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 140 Το Γενικό Δικαστήριο όμως, δεν δύναται, στις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, να υποκαταστήσει το Συμβούλιο όσον αφορά εκτίμηση στην οποία πρέπει να προβεί το δεύτερο, αποφαινόμενο ομοφώνως.
- 141 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, από τα οποία προκύπτει ότι το Συμβούλιο παρέβη τόσο το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931 όσο και την υποχρέωση αιτιολογήσεως, ελλείψει παραπομπής, στην αιτιολογία, σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών σχετικά με τις πράξεις που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα, πρέπει να ακυρωθούν, καθόσον αφορούν την προσφεύγουσα, οι πράξεις του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2011 έως και τον Ιούλιο του 2014, καθώς και οι πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2010 και του Ιανουαρίου του 2011, για τις οποίες δεν αμφισβητείται ότι, άπασες, δεν περιέχουν παραπομπή σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών σχετικά με τα περιστατικά που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα και οι οποίες, ως εκ τούτου, ενέχουν την ίδια παραβίαση της υποχρέωσεως αιτιολογήσεως.
- 142 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι ακυρώσεις αυτές, οι οποίες αποτελούν συνέπεια θεμελιωδών διαδικαστικών λόγων, δεν συνεπάγονται καμία εκτίμηση επί της ουσίας όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως τρομοκρατικής ομάδας κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 143 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή και οι προσβαλλόμενες πράξεις να ακυρωθούν, εκτός της ανακοινώσεως του Ιουλίου του 2010, ως προς την οποία η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί (βλ. σκέψη 76 ανωτέρω).
- 144 Όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα των ακυρώσεων αυτών, πρέπει, χωρίς να απαιτείται το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της φύσεως των προσβαλλομένων πράξεων από απόψεως του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να

επισημανθεί ότι το άρθρο 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ παρέχει στο δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης τη δυνατότητα να προσδιορίσει, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, τα αποτελέσματα των ακυρωθεισών πράξεων τα οποία πρέπει να γίνει δεκτό ότι διατηρούν την ισχύ τους.

- 145 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, προς αποφυγή του κινδύνου να θιγεί σοβαρά και ανεπανόρθωτα η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων, λαμβανομένης παράλληλα υπόψη της σημαντικής επιπτώσεως των επίμαχων περιοριστικών μέτρων επί των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της προσφεύγουσας, πρέπει, βάσει του άρθρου 264 ΣΛΕΕ, να ανασταλεί η θέση σε ισχύ των αποτελεσμάτων της παρούσας αποφάσεως όσον αφορά τις πράξεις του Συμβουλίου του Ιουλίου του 2014 για χρονικό διάστημα τριών μηνών από της δημοσιεύσεώς της ή, σε περίπτωση ασκήσεως αναιρέσεως εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 56, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, μέχρι να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της σχετικής αιτήσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 146 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε κατ' ουσίαν, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.
- 147 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα έξοδά τους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει τις αποφάσεις 2010/386/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, 2011/70/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, 2011/430/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2011, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, τις αποφάσεις 2011/872/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, 2012/333/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2012, 2012/765/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 2012, 2013/395/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 2013, 2014/72/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, και 2014/483/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση των αποφάσεων 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 και 2014/72, αντιστοίχως, καθόσον αφορούν τη Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din al-Qassem).
- 2) Ακυρώνει τους εκτελεστικούς κανονισμούς (ΕΕ) 610/2010 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, 83/2011 του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, 687/2011 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2011, 1375/2011 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, 542/2012 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2012, 1169/2012 του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 2012, 714/2013 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 2013, 125/2014 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, και 790/2014 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη

ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, και την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών (ΕΕ) 1285/2009, 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 και 125/2014, αντιστοίχως, καθόσον αφορούν τη Hamas (περιλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din al-Qassem).

- 3) Διατηρούνται σε ισχύ τα αποτελέσματα της απόφασης 2014/483 και του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 για χρονικό διάστημα τριών μηνών από της δημοσίευσής της παρούσας απόφασης ή, σε περίπτωση ασκήσεως αναιρέσεως εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 56, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μέχρι να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της σχετικής αιτήσεως.
- 4) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 5) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Hamas.
- 6) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα έξοδά της.

Forwood

Dehousse

Schwarzc

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Δεκεμβρίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς	2
Διαδικασία και νέες εξελίξεις εκκρεμώσεως της δίκης	2
Αιτήματα των διαδίκων	7
Σκεπτικό	8
Εισαγωγικές κρίσεις επί του αντικειμένου της προσφυγής και επί του περιεχομένου και του παραδεκτού των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας της 28ης Ιουνίου 2012	8
Επί του αντικειμένου της προσφυγής	8
Επί του περιεχομένου και του παραδεκτού των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας της 28ης Ιουνίου 2012	8
Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθόσον σκοπεύει την ακύρωση της ανακοινώσεως του Ιουνίου του 2010	9
Επί του αιτήματος ακυρώσεως των πράξεων του Συμβουλίου από τον Ιούλιο του 2010 έως και τον Ιούλιο του 2014	10
Επί των δικαστικών εξόδων	21